

Nghi vợ ngoại tình, chồng phục kích bắt tại trận nhưng vừa tới cửa thì cay đắng bật khóc...

22:45 28/03/2023

Tác giả: Đang cập nhật

Vợ chồng tôi cưới nhau đã 5 năm, con cái đủ nết đủ tở. Cuộc sống của chúng tôi cũng tạm gọi là đủ đầy nếu như đứa con thứ 2 sinh ra không bị thiếu thốn, rất hay ốm yếu.

Bà ngoại mất sớm, còn bà nội thì bận trông con nhỏ của anh chị tôi. Sau mấy lần thuê osin chăm con không ưng ý, vợ tôi quyết định nghỉ việc ở nhà lo chuyện nội trợ. Kể từ ấy, mọi áp lực kinh tế dồn nén trên vai tôi.

Ảnh minh họa

Tôi cố lao đầu vào làm việc. Thật may mắn là tôi làm đầu thắng đó, công việc cứ lên như thể điều gặp gió. Sau vài năm, đứa con gái út qua được cái “đốt” khó nuôi nên vợ chồng tôi cũng nhẹ gánh hơn nhiều.

Đang trên đà thăng tiến, tôi chẳng nỡ lòng từ bỏ điều gì, cứ hể nhận ra cơ hội, tôi đều muốn chiếm giữ để chứng tỏ bản thân. Lúc đó tôi cứ nghĩ mình cố công phấn đấu như vậy cũng vì vợ con cả

thôi. Ấy mà hình như vợ tôi lại không hài lòng cho lắm. Vừa thấy tôi nhắc đến chuyện mua thêm 1 cái ô tô mới, cô ấy liền gạt đi:

– Nhà cao cửa rộng, xe sang mà làm gì, thà đói khổ 1 chút mà vợ chồng sớm tối có nhau còn hơn. Anh thử tính xem, mấy tháng nay anh ăn cơm ở nhà được mấy bữa?

Tôi chẳng thèm nói lại câu gì vì đủ hiểu nếu mình có nói lại kiểu gì vợ chồng cũng cãi nhau như mọi lần. Gì chứ việc vợ chồng to tiếng tôi chẳng thích tẹo nào, sợ xóm giềng đàm tiếu, con cái trông thấy lại không hay. Tôi im lặng nhưng không có nghĩa là đồng tình với quan điểm của cô ấy. Khi đó tôi chỉ nghĩ mình còn trẻ, còn có cơ hội thì phải biết nắm bắt, kéo sau này già rồi, có muốn cũng chẳng được. Hơn nữa, ở vị trí của tôi lúc này, đầy người mơ ước mà cũng có được đâu, tôi từ bỏ thì rõ là quá phí phạm!

Tôi vẫn tiếp tục chuỗi ngày đi sớm về khuya, thường xuyên công tác và tối mặt trong đồng hợp đồng. Đôi khi tôi cảm tưởng việc mình ký thành công được 1 hợp đồng còn khoái hơn cả chuyện... gần gũi với vợ 1 đêm.

Có lần tôi chăm 1 vị khách phải đến hơn 2 tháng, những tưởng sẽ nắm trọn trong tay nhưng ngờ đâu lại bị tay đồng nghiệp chơi khăm, “bốc” trọn mất trước khi mình ra chiêu cuối cùng. Tôi ức lắm, về đến nhà thấy vẻ mặt nặng mày nhẹ của vợ thì càng thêm khó chịu.

– Ăn xong anh rửa bát hộ em được không? Hôm nay em...

Tôi chẳng đợi vợ nói hết câu mà bảo luôn:

– Cứ xếp vào đấy mai rửa. Anh cũng mệt lắm.

Vợ tôi vốn là người tỉ mỉ, cẩn thận nên chắc tôi nói vậy thì chẳng yên tâm đành rửa cố. Tôi bỏ về phòng đi nằm, mãi lúc sau mới thấy vợ mở cửa đi vào.

– Chẳng hiểu sao dạo này em cứ thấy đau bụng suốt.

Cô ấy rụt rè nói, tôi hần học quay lưng lại với vợ, hậm hực bảo:

– Đau thì đi khám đi, kêu ca cái gì?

Tôi chẳng thấy vợ nói gì thêm. Lúc đó tôi còn đang mải nghĩ đến chuyện công việc mà chẳng kịp nhận ra sự im lặng đó đã đánh dấu 1 bước thay đổi lớn trong cuộc sống hôn nhân của mình.

Thời gian gần đây vợ tôi tự nhiên khác lắm. Cô ấy ăn diện hơn trước đây, nói năng với chồng con cũng không còn cái kiểu hay cần nhần, cấm cẫu. Tôi cũng chẳng bận tâm mấy cho tới khi thấy vợ

cứ thức đêm nhắm tin suốt. Mỗi lần thấy tôi quay sang, cô ấy lại ra bộ giấu giếm. Thỉnh thoảng tôi có đòi hỏi thì cũng bị cô ấy gạt đi. Tôi đi làm tối ngày còn vợ thì chỉ việc ở nhà chợ búa, cơm nước. Thế mà nhiều hôm cô ấy toàn điện thoại bắt tôi về sớm để đi đón con họ mình. Tôi ức chế nói lại, vợ toàn bảo:

– Em bận.

– Cô thì bận cái gì? Thế cô tưởng tôi rảnh sao?

Vợ tôi quay mặt đi không nói gì. Chẳng hiểu sao trông thấy sự lạnh lùng của cô ấy lúc đó tôi lại thấy tức vô cùng. Tối đó vợ chồng tôi cãi nhau to. Vợ tôi giận, liền bỏ ra khỏi nhà, cả đêm đó chẳng về. Tôi điện thoại thế nào cô ấy cũng nhất quyết không nghe máy.

Những ngày sau vợ luôn tỏ ra lạnh nhạt, hờ hững với tôi. Đôi lúc tôi cảm thấy như mình là người thừa trong ngôi nhà ấy nếu không có sự giao tiếp với những đứa trẻ.

Tôi đã định xuống nước làm lành với vợ vì bản thân không thể chịu đựng được cái cảnh ấy quá lâu. Thế nhưng tôi nằm đợi mãi mà không thấy cô ấy vào phòng liền ra ngoài xem thế nào.

– Chiều tối mai nhé, được rồi, em sẽ qua sớm. Em cũng đang thèm lắm rồi đây này.

– Lão chồng em hả? Lo gì, lão đi tối ngày chẳng biết được đâu. Có khi mai lại đi tiếp khách tới khuya mới về ấy chứ.

Tôi giật bắn nghe thấy tiếng vợ cười nói ồ ơ ngoài ban công. Quá bất ngờ, tôi như bị dính chặt ở ngưỡng cửa, chẳng thể bước đi cũng chẳng thể nói được câu gì.

Hình ảnh vợ lén lút ngoại tình cứ ám ảnh tâm trí tôi. Tôi quyết định sẽ phục kích bắt tại trận để vạch trần cô ấy.

Chiều hôm đó tôi xin nghỉ phép về nhà từ sớm nhưng không vào trong mà lại tạt vào 1 quán nước ở đầu ngõ. Tôi check camera ở cổng nhà, thấy vợ dắt xe chuẩn bị đi đâu đó thì cũng tắt tả lên xe tìm cách bám theo.

Tôi theo chân cô ấy tới 1 dãy nhà cấp 4 nằm ở phía ngoại thành. Vừa thấy cô ấy dựng xe rồi bước vào trong, tôi cũng vội vàng lao ngay tới.

Cái nhà như thể 1 căn phòng trọ, không có ngõ hay tường rào gì cả. Trông thấy phía bên ngoài có 1 cái cửa sổ, tôi khẽ bước tới, hé mắt nhìn qua khe xem bên trong thế nào.

Qua lớp rèm mỏng, tôi thấy dáng 2 người đang ngồi ôm ấp nhau. Dù đã định hình sẵn nhưng tim tôi lúc ấy vẫn như thể ngừng đập. Tôi đã định làm um lên nhưng rồi lại bất ngờ nghe thấy tiếng vợ thút thít:

– Em buồn lắm. Em đã cố gắng hết sức nhưng hình như anh ấy không cần. Anh ấy luôn bỏ mặc, không còn quan tâm yêu thương em như lúc trước nữa. Em bị khối u tử cung, đau bụng liên miên mà anh ấy cũng chẳng quan tâm, đoái hoài gì. Việc nhà ngổn ngộn, không san sẻ thì cũng chẳng hỏi han lấy 1 câu. Em bận đi khám bệnh, nhờ đưa đón con cũng cau có, hằn học. Em chẳng biết mình có thể chịu đựng cái cảnh này được đến lúc nào nữa. Em thật sự mệt mỏi.

Tôi run run nghe người phụ nữ thủ thỉ động viên vợ mình, cảm thấy miệng đắng ngắt.

– Thì em phải lo cho thân em trước đã.

Tôi cứ chôn chân đứng nguyên tại đó, trong lòng dấy lên 1 nỗi cay đắng thật khó diễn tả. Tận lúc có người đi qua vỗ vai hỏi to:

– Anh kia, làm gì mà cứ lén lén lút lút trước cửa nhà người ta thế?

tôi mới choàng tỉnh.

Tôi còn đang ngại ngẩn trước ánh mắt dò xét thì vợ cũng bước ra. 2 chúng tôi đứng yên đó nhìn nhau rất lâu.

– Anh xin lỗi.

Tôi ghen ngào bảo. Vợ tôi đưa tay gạt đi nước mắt rồi từ từ bước tới ôm chặt lấy tôi.

Thay vì hạnh phúc, lúc đó tôi lại thực sự sợ hãi. Tôi cứ nghĩ nếu như hình ảnh ngày hôm nay tôi thấy được không phải như thế này mà là em đang tay trong tay ôm ấp, hôn hít người đàn ông khác thì tôi đã đánh mất em chỉ vì sự vô tâm quá đáng của mình.

Link bài viết: <http://www.tinthat.vn/nghi-vo-ngoai-tinh-chong-phuc-kich-bat-tai-tran-nhung-vua-toi-cua-thi-cay-dang-bat-khoc%E2%80%A6>